

Varázs-szerencsepatkócska

Uborka Marcell morcosan ébredt, fehér bundájának vörös foltjai viszkettek a kelletlenségtől.

Legszívesebben tovább durmolt volna, hiszen a Nap még viaskodott a sötétséggel a kertek alatt, az udvar esőszagban úszott, a Hold sápadt arca elé piszkos felhőt hajtott a hajnali szél, és az egész világ olyan barátságталannak tűnt, akár a cukrozott túrós tészta. Uborka Marcell ásított egyet, kinyújtózta mellső lábait, fölpúposította a hátát, végül a hátsó lábait nyújtotta meg. Ettől kicsit jobb kedvre derült, eszébe jutott a cimborája, s máris nekiiramodott, fölszaladt a lépcsőkön, szíve izgatottan kalimpált. Amint fölért, bekiabált Marosvölgyi Bonifácnak egy cirkalmas „jó reggelt”-et. Marosvölgyi Bonifác visszakurjantott. Uborka Marcell az ajtó elé telepedett, várta a bebocsátást. Miután Marosvölgyi Bonifác nagy mafla inasa kitarja az ajtót, beügetett barátja lakásába. Egy félórászkát játszottak. Hol Marosvölgyi Bonifác gyúrta maga alá Uborka Marcellt és harapdálta meg a nyakát, hol fordítva. Kurrogtak, nyervogtak és közben olykor doromboltak is.

Kópé, a plüsslovacska minden reggel a komód tetejéről figyelte őket. Próbálta megérteni, mi lehet jó ebben a nagy huzavonában. Ő maga a békés szemlélődés híve volt, ha csak tehetne, kerülte a testi érintkezést.

Azon a hajnalon, midőn Uborka Marcell morcosan ébredt, Kópé jobb hátsó lábáról kicsike csörömpöléssel leesett egy apró patkócska. Sem

Marosvölgyi Bonifác, sem nagy mafla inasa, sem Uborka Marcell nem értette, miként történhetett ez, végtére eladdig sosem láttak Kópé patáján patkót. Alaposan megvizsgálták a lábait. Nem találtak semmit. A jobb hátsó végtagon sem látták semmiféle nyomát, hogy nemrégiben patkó ékesítette. Körbeállták a parányi patkót, vizslatták erősen. Mintha halvány sugárzás áradt volna belőle. Hozzáérni nem mertek. Uborka Marcell úgy hitte, varázspatkó lehet, amellyel a legízletesebb macskaeledetek bűvölhetőek elő a semmiből. Marosvölgyi Bonifác szerencsepatkónak nézte, s már ugrasztotta volna nagy mafla inasát a lottózóba, mert noha neki magának mindene megvolt, úgy vélte, lenne mit jótékonykodni a világban. Egyedül a nyitva felejtett ajtón beosonó Füller, a kamasz kertalji cica merte megpiszkálni a patkócskát - beleakasztotta egyik karmát, s a magasba hajította. Éppen Marosvölgyi Bonifác orra előtt hullott vissza a padlóra. Ilyen közlelről jól látszott, nem egyéb az, mint egy fél gemkapocs, ami véletlenül tapadhatott Kópé lábára. Uborka Marcell szomorúan vette tudomásul, hogy oda a varázslat, Marosvölgyi Bonifác mélabúsan beletörődött a szerencse elszalasztásába; Kópé pedig örült, hogy már nem áll a figyelem középpontjában.

A nagy mafla inas érzéketlenül dobta a szeméttbe a varázs-szerencsepatkót.

BENE ZOLTÁN

MAROS KRISZTINA rajzai